

**SJEĆANJA
NA
OMFALU**

Miroslav Pelikan

Molitva po prestanku noći

Molitva po prestanku noći

Tvoji su brodovi zauvijek potonuli
Pramcem, ravno dolje, strmoglavo
Neštedimice sijekući morske trave
Sidreći se u finim zrcima pijeska dna

Po prestanku noći umjesto svjetla, vidiš
oči mornara
One ne vide, ne osjećaju, ne žive
Moliš za mir potonulih brodova i tijela u
njima
Moliš za nepomične slojeve vode
Moliš za zaborav
Moliš za jedrilje zamršene užadi
Moliš, znajući za tamne plovidbe
S podešenim kormilom za crnu brazdu
S mrakom do mraka

Živim u kockokrugu

Odnedavna promijenio se moj život
Živim u kockokrugu
Kockokrug ima i prozore i vrata
I strop i pod i zidove i krov
Ravne, lijepe, točne, okrugle, hladne
linije

To je kockokrug
Živim po pravilima kockokruga
Vrata mogu biti samo na sjeveru
Prozori na jugu, a strop i pod na svome
mjestu

Jedino pravog krova nema
umjesto njega bit će stavljen novi
kockokrug

I tako u nedogled
Do kraja kockokrugog neba

Ipak smo mi ljudi a ne kockokrugovi
Jer, zna se gdje su kockokruzi
Služe nekome za igru
Dok ne dosade ili se izgube

Ponekad sanjam

Ponekad sanjam čudan san
Kroz oblake na konju
Anđeo s crvenkastom kosom
Kosa je kratka, ne vijori
Konj je slab i nemoćan
Anđeo se spušta na zadnji kraj mojih kola
Liježu obojica
Sada su im glave iznad oblaka, proviruju
načas
Penjem li se s njima?
Ili se nebo spušta?
Anđeo, čini se, treba pomoć
Što učiniti s tako neobičnim parom?
S anđelom kratke kose koja ne vijori
S konjem satrtim od umora
Povesti ih?
Kamo?
Poći s njima?
Anđelu će porasti kosa i vijorit će kao
zastava
Konj će se oporaviti
Valjalo bi poći

Plavi skok 4

Umirio se, na trenutak, sasvim lako,
odahnuo
Upisao svoju pjesmu u testament
kamena
Uklesao se u mramor, ne odviše
prepoznatljivo
Kamen se trusi, slova se gube
Tko je to?
Tko je umirujući?
Tko sam?
Osmijeh

Plavi skok 7

Pisao bi o bojama
Ti mi govoriš, druge su
Govorio bi o bojama
Nejasne su, bez zamaha, bez geste
Mogu i plakati o njima kada je trenutak
Volim plave trenutke
Suze nisu plave
Bijele su i slane
Kao more
Mora nema
Nedodirljivo je
Bez kontakta
Volim plavo
Plavo, plavo, čisto, bistro, kristalno plavo
Plavo je puno soli

Znak

Blijedo, svijetlo, tek je znak
Opomen, kamen, znamen
Zvon cjevastog tijela
Glas stopala, blatnog
Uranjamo u tragove, raznoliko,
 raznorodno
Mjerom malo, preobilnom
Vlaga zagušuje jeku(kiša možda, prozori
 mokri, vlažni)
Znakovlje
Svijetlo klizi
Bijeli pramen

Mjera mornara

Pažljivom mjerom takt živi
Miče se, giba, raste, s lijeva, s desna
Ravno, lijepo, ravno, desno, ravno, stop
Odmiču takti, broje se stope
Lijevo, desno, stop
Ravnim ritmom, ravno, naprijed

Vesla uranjaju u vodu

Mitska zemlja

Zauvijek bi napustio mitsku zemlju
Ostavio i brodove i stupove za koje su
 privezani
Ponio sa sobom, teško, povijesno,
 metalno sidro
Očistio ga od mulja i trave, obrisao o
 košulju
O košulju svečanog puta
Otisnuo bi se, jednostavno, ravno, u
 susret orkanu
U susret procijepu neba i mora
Provukao bi se
Na toj točki, udaljen dovoljno, gdje nema
 razmišljanja o povratku
Bacio bi sidro, suho, svejedno teško
I bio sam
Sve bi bilo lako, kada bi posjedovao
 svoju obalu
Očišćeno kamenje i zemlju, bez
 spomena

Gospodarim oblacima bez povijesti,
 samo mijene dana i noći
Sve bi mogao izbrisati i otploviti
Zauvijek bi napustio valove, plime i oseke
I bio sam sa svojim sidrom

More

Mornari se mrzovoljno bude, jutro je
teško i bolno
Brodovi se ljuljaju, lijeno, bez reda,
svatko će na svoju stranu
Kapetani se pogledima oprastaju
Svjetlost tiho, kradomice, klizi preko
jarbola do kabina
Reže mreže napola, sjaji se lice oceana
Presavijaju se karte putovanja, pretvaraju
u stari izgužvani papir
Svi misle na novi dan
Koliko milja od obale, na pučini
A more se valja, svejedno mu je
Oduvijek je tu i ne može dalje
Svezano obalama, isparano plovidbama
Stiješnjeno oblacima, pritisnuto dnom
More i ne misli otići
Kamo bi sa svojim potomcima?

Susret

Susrećem te u prostoru nenaviklom na
tvoja zbivanja
Šećeš mojim odajama, lako, na vrhovima
prstiju
A opet dovoljno odlučno i bučno,
prebučno za me
Rubovi halje ostavljaju nježan trag u
postojanju

Skrivam se od susreta, ne od tebe
Brižno, pažljivo, točno, redovito

Želja je očita, sresti te
Izbjeći te istodobno

Obitavamo u istim koordinatama
Ne postojimo na istim razinama
Hodnici nas razdvajaju
Hodnici vremena

Helenska koža

Kada bi mogao zamijeniti svoju staru
helensku kožu
Izboranu od vremena i trajanja, naboranu
od ljudskih muka
Kada bi mogao zaboraviti svoje mitove,
svoje junake
Odjedrio bi pod svim vjetrovima, ali u
jednom pravcu
Izvan svega, na rub spoznaja i saznanja
Na kraj ili pored Historije, njezinih putova

Helenska se koža ne skida lako
Grebeš po njoj, stružeš alatkama
Krljušt opada, ostaje lice kože u sjećanju
Opet novi mit
Legenda helenske kože

Ne bi ni primijetio jedreći u zaborav
Koža na krmi potajno kormilari
Kakva zabluda oslobođenika, zatočenika

Vjetrovi bjesne, valovi se uzdižu, plavi
visovi
Koža se za tren izglača, izravna lice
Opusti bore, nestade stare helenske
kože
Nova jedri i opet ispočetka
Helenska koža u krug
Zauvijek

Omfala

1.

Omfala u zrcalo motri
Pučina je mirna
Skeletno suha
Ni daška vjetra

2.

Bjelina kamena
Sunce umorno, zatvorilo bi oči
Samo da nije zvuka
Prostrijetog po padinama hodanja
Izbijelit će zvijezde prostora
Svjetlost rađaju bestjelesnu, mrtvu
Tu na obali, sumrak je gospodar
Sivila ljudi i bjelina

Pjesma

Imaš mali prsten na lijevoj ruci
Prsten mekog sjaja
Koji ništa ne kazuje
Kao ni tvoje ruke

Sizif III

Prodao si obmane , vješto
Za nekoliko dobro stojećih iluzija
Očuvanih, s mogućnošću ispunjenja
Savjetovali su ti u glas
Pola čaše žuči s nešto krvi
Svaki dan, u podne
Tad je sunce najdalje
I sve dobro raste

Zadnja noći

Zadnja noći
Ti koja se činiš tajnom
Budi moj jedini gost
Ove večeri, sad kad smo sami
Skromna je trpeza svjetlost svijeća
Obujmi me radošću plača u tihoj tami
Zadnja noći
Lučonošo na štitu mome
Budi moj posljednji gost
Pozivam te na pir smrti svijeća
Na šutnju, uz muk, uz glas bola
Večeras, nikog više nema

Omfala I

Koža mi je tijesna
Zategnuta
Britka
Udarila bi, ne zna(m)kamo
Na koga, na čiju stranu
Koža mi je tijesna
Bijesna
Ne da mi van
Privolit se , nekom, u čemu?
U traganju
Beskorisnosti
Života i nade
Žena i dima
Koža mi je tijesna
I moja je
I ne da me

Omfala II

Tužna si Omfalo
Zaobišli te pravci pohoda
(Krivulje su to nepredvidljive)
Smijeh ti je zamro Omfalo
Zar više svirača tvoga tijela nema?
(Tek neki su to kosci bili)
Zamišljena si Omfalo
Sprudovi se izdigli pogledu tvome
(Ne sprudovi, već od čekanja spustih se)
Stariš Omfalo
I bogovima u legendama vrijeme ide
(Ja samo žena sam)

Pjesme o Omfali

Pjesma o Omfali

Ne nadaj se Omfalo,
Pomorcu usnula oka
Ne nadaj mu se ženo
Željne kože pokreta njegovih
Grubih i zaboravljenih

Ne nadaj se nado
Slučaju, sretno i nenadano ispunjenom
Ne nadaj se biću
Ti, zaboravljeno i nejasno
Zbrisano i potisnuto u se

Ne nadaj se Omfalo
Znancu starih staza

Na pramcu novog broda

Kako je besmisleno
Ne znati te više
Poslije svega
Što je proteklo našim obalama
Brodovima utopljenim u pijesku sprudova
Koje smo nekoć tako žustro vodili
Bez svjetala i odlučne ruke
Tek osvjetljeni bakljama, gorjela su dva
 bića
Kako je tužno
Ne imati te više
Na pramcu novog broda

Nesklone vatre

Kada mi nesklone vatre zapriječe put
Zaprijetivši mi mrtvom kožom
Vraćam se tebi
I neprestano mislim:
Moje si tajno blago, još neotkriveno

Kada mi vjetri pomrse putove
Tvoje je lice moj kompas
Posljednji spas nespasenog
Uvijek ti se vraćam, kao točka u krugu
A zapravo više ne znam
Tko si

Kako ti ime čudno zvuči

Kako ti ime čudno zvuči
Sjeti se, nejasno
I ne moje
Ime što na licu nosim
Kameno, urezano

Kako ti ime čudno zvuči
Poslije niza običnog, , dnevnog, jutarnjeg
Kave i novina sa starim vijestima
Kako ti ime čudno zvuči
U mom umornom uhu, sad dalekog
Sa zbogom i doviđenja
Poništene ljubavi, neplaćenog računa
Poznatih dužnika života od danas do
sutra
I nikad više, možda jednom

Kako ti ime čudno zvuči
Kada ga ponovno čujem

Ruka

Da li mi ruka miruje
Ili živi
Ni danas ne znam
Sjećajući se čudesne trave
Na obali zatamnjene rijeke

Govor

On je govorio
Tiho i jasno
Sve je bilo tu
Iskristalizirano, dostupno, gotovo
Samo jedna je crta molekule brujila nešto
Neki glas., neko značenje
Ne znam:bilo je tu, prisutno
Odavalo je
Kretnju, titraj, trzaj
Nešto promjenljivo

San

San ti ne donosi mir
Samo dublju strepnju
Zbog onog i onih što nisu tu
Već negdje u nepoznatom
Ni noć svojim bojama ne pokriva sva
svjetla
Tek zamračuje ih
To vidiš i slutiš
Ali ne želiš znati
San ti ne donosi mir
Samo bol što raste

Zelena kocka rijeke

Proslov crnom i nepoznatom

Omfala u pohodu na grad
crna lica
korača svom slijepom suncu
On
bljesak nepoznate slike,
moćna tajna
obilazi čeljusti vremena,
on
crno oko
zastaje preda mnom
gleda me
i odlazi svojim teškim koracima

Brod

Jedra ne komešaju, kao pluća mrtvog
čovjeka

Nikamo se ne može a jedro je puno
vjetra a crna je dubina

Kompas je ispravan, pravac uredno u
dnevnik upisan

Posada na svojim mjestima

Oči na mostu

Osluškujem korake i buduće riječi

Vani sam(i slobodan zakratko)

Glava mi prepletene očima uprtim u
kapetana

Isploviti se mora

Kamo

amo

mo

Zelena kocka rijeke

Prvi dojam-rijeka ali kocka
Zelena, sasvim zelena,
Rijeka, kocka, zeleno
Zelena kocka rijeke
Kanjon kalup tijela
Zelena se kocka valja
Zamiče za prvu okuku

Pramen dima

Pramen dima lijeno izvire iz crvenog
dimnjaka
S crnim kolobarima u kutu starih cigli
Zanjiše se, lijevo, desno pa u vis
Sporo, šireći sivkasto tijelo kao meduza
Sve duža i bljeđa duša kuće
Rasplinjava se i naoko nestaje
Uklopljen u boju dana sve se više penje
Nevidljiv već mu se gubi trag
I opet iz početka od ognjišta
Od vatre, od dima

Crni vid

Zaklopi oči
crni vid u njima najdalje putuje

Šah

Što te više gledam slika iz ebanovine
Sve si mi dalja, hladni si kamen
što mi zaškri u glavi
Prelijećeš
do smrti
I što te više ubijam sve si življa
Sada kad mirno stojiš
Kao bezazlena breza i ne služiš ničemu
Ne mogu te voljeti
Nije svaki život partija šaha
Kažeš mi, nije svaki dan za tebe

Biće

U centru uvijanja lako se izvijaš,
postupno
Ne nanoseći bol okolnim prostorima
izmaglica
Ne dodiruješ ni pramen, uvlačiš se, od
dna naviše
Spirala duha i mase, ništa ne privlačiš
Odmičeš izlomljeno biće
Oči ti blijede, širiš zjenice, trepavice
produžeci svjetla
Providnim udovima prihvaćaš rubove
kratera
Iskačeš u plavo, padajući tamniš
I dok ti čelo prijanja tlu
Posljednji atom kisika misli na kraj
Svod dugog presamićenog tijela
Gdje je? Utroba na rubu stijene
Ne znam kamo bih
Licu i smrti
Iskonu i početku

More

Tvoje je more-more pakla
Sve te tuče no ne braniš se
jednostavno sanjariš o morima
U njima sve si manji
Umrijet ćeš žedan bure

Pjesnik sjedi na prozoru

Na trećem katu otvoren prozor,
Čovjek iznad vreve ulice
Nešto sluti, sjeda
Promatra ulicu
A onda sve mu se to čini besmislenim
No ništa se ne može odagnati
Sve je uzaludno
Neki je čovjek vidio pjesnika na prozoru
I ne misleći što sve on vidi išao je dalje

Sjene

Loveći svoje beznadežno male sjene
Ti sniš lovče
Ne vidjeći ništa

Boginja pjene

Tvoja bijela haljina pokupila je posljednja
zrnca prašine

Ne ostavljaš trag boginjo

A toliko sam želio

Pokupiti i spremiti u njedra tvoju pjenu

Ti odlaziš, kao uspomena s prvim
znakom jutra

Kažnjavajući me

Brišući se, brišući me

Kao prazno sunčano jutro

Koliko još takvih neimanja

A sve traje i zemlja i sunce

I stope bez znaka u odnesenom

Omfala 75

Gdje je znak jahača vjetra, goniča?
Okrećeš se, ostavljaš trag u pijesku
Kraljevnin, lak
Vladarico male vlasti u ljubavi
Voda te iznenada sustiže
Polako i ponizno, ljubeći ti stopala
Briše te

Dan kada su padali golubovi

Dan kada su padali golubovi
Ulicama umjesto smoga
Ne lepršajući, ne tonući u crnu dubinu
Vijugali su, meko se spuštali
Poput pernatih jastuka
Otkrivajući trbuhe, okrenute glave
S kljunom u asfaltu
Krvarili su
A krv je kapala kroz kljun
Stvarajući lokvice crvene boje

Dan kada su padali golubovi
Rušeni sa svojih visina
Dan svijetao i proziran
A kišilo je perje

Grad

Ptica

Ugledam goluba na rubu krova
Pomislím, past će
Lijepo, ravno, okomito, slijedeći
gravitaciju
U kratki bezdan stvoren između zgrada
Još se više primaknuo rubu zalepršavši
krilima
Protegnuo se i ne sličí više na sebe
To je neka druga ptica
Brončani projektil na pramcu broda
Vječno usmjerena pogleda u sunčevo
oko
Bacajući se, sklopi krila, raširi ih
Lebdeći u krugovima spušta se
Visoko uspravljenih krila dotiče tlo

Bijele ptice

U procijepu sivih sjena bijele golubice
U podnožju potomaka grada
Na temeljima novih hramova
Jato bijelih ptica
Duguljasta, paperjem obložena tijela
Kрила, protežu lijeno i sporo
Kao da ne mare za njih
Za trenutak izlaze na svjetlo
Kako pomaljaju kljun, glavu, vrat
Nestaje bjeline, pero po pero
Bijele su u one, u sjeni
Bijele golubice sivog

Pogled

U pogledu je sunce
Zrake ravno, ni lijevo ni desno
Po tankoj crti koračaj
Kao artist na žici
Pogrešno li staneš, sklapaš oči
Opet iznova, vježbati, znati i proći
Okolo se umara, crta je tanja i slabija
Samo pauk po njoj bi mogao
Otkliziti ravno dalje u tamo
U ništa, do novih crtica
Isprekidanih i paučinastih
Sve dok ne osjetiš kako si čvršći
Bliži i okretniji
Svojim mnogobrojnim nogama prelijećeš
 sve prostore
Vješt pauk, nema što
I sav si u prodornom pogledu
Tu tek Mjesec blješti
Pun, nalik tebi

Slova

Ovo je nevažna pjesma
e, i, o, u i a i Rimbaud
Crno a iza njega je ostalo
Raspolažem istim samoglasnicima
I ništa, praznina
Između nas je malo vremena, ali je
Nemogućnosti na kvadrat
I to je ostalo
Nemogućnost, važno, najvažnije
Stihovi koji se ne mogu izreći
Zidarima su opeke iste
I za dvor i za grob
Ali ne i za nevažne pjesme

Pjesma

Vrijeme je krenuti prema udaljenim
brdima
Visovi jutarnjih magli
Goli, grubih oblika
Iznad svijeta sazdani
Vrijeme je vremenu učinilo svoje
Utrlo staze i skrilo
Mnogi su prohodili i othodili
Iza svih stajem kao otponac
Izbačen u maglu tražim
Teško je očima ne vidjeti
Rukom ne opipati
Teško je znati a ne moći
U nepoznati sat netko je krenuo
Do ugajjenih golih brda
Otišao u maglu

Autor

Velike sam prijatelje ostavio ispred
zelenih voda
Planktona i algi
Ostali su poput nijemih stupova čekajući
moj povratak
Sad vežu brodove za njih
Sve ih vidim u oblacima što putuju
Sunce me zasljepljuje i ne znam što je s
njima, zapravo

Zid

Odlazim zidu i klupi do njega
Započeo je razgovor o besciljnom
promatranju
Tamo se topli zrak poigrava s mojim
čulima
Još nema konjanika, ni glasa, samo
pjesak, samo vjetar, samo toplina i ja
Oslonjen na zid vidim, prvog konja
Vješte noge jahača, bič u ruci
Krv na sapima životinje

Sjedam na zid i kao da se nešto u daljini
miče

Kako ne razumiješ, s ovog se mjesta
bolje vidi

Mir

Mir je, mir na zemlji starih junaka
Šuma se čuje, zemlja
Valovi zapljuskuju obalu i brišu tragove
U vječnim odajama tišina i blijeda
svjetlost
Visoko iznad jezera staza osamljenika
Trava i poljsko cvijeće okrunjuju je
Sve je zamrlo nestankom sunca
Ipak jedna je sunčeva zraka na mostu
pjesnika
Na trenutak zastala

Na konjima

Na crnim konjima pristižu starci iz
plemena davnih
Dugih brkova, preko sedla do zemlje
Što je konji ponekad taknu
Sakupe se nasred izoranih polja
Ista su, ista
Popuše krupno sječeni duhan
I odu kao duhovi
Ostaju tragovi kopita
Njihovi konji nikada ne stare
Toliko su vječni
Da ih vrijeme uhvatiti ne može

Polje

Dugo nisam bio na zemlji
Ishodištu svog stvarnog oca
Zagrabim rukom po mokrom tlu
Na prstima vlaga, tek kapi blata
Da, tu je početak
Smijem se i veselim se
Tim masnim grumenčićima
Osvrćem se, ne, ne bojim se da me
opaze

Evo, dižem ih i pokazujem ih svakoj
strani svijeta
I vraćam osušeni komadić prabiću
Kako mi ruke trnu, teške, divovske
Imam li toliko snage da ostanem
Kad ponovno namjerno navratim

Grad

Grad je niknuo na stijeni
Pustoj, nakon mnogih hordi
Stijena je uronjena u jezero
U gradu ognjišta, jedna na drugom
Nanizana, vatrena zemljina ogrlica
Moja vatra još živi

More

S prozora se vidi more
Čamac s čovjekom, ribar možda
Pušta da ga more nosi
Promatra krmu, pramcu okrenuo leđa
Uspravio se i gleda prema meni
Maše mi
Ako mu nije dobro
Kako mu pomoći
Odmičem se od prozora, zatvaram ga
Kroz staklo kriomice gledam
Čovjek je sjeo, nosi ga pramac
Tko zna kamo će
Nestaje
Pusti dio mora

More 2

Daleko si more s obalom bijelog zida
Ne čuju se valovi
Zapljuskuješ kopno tiše
Ribari nečujno uranjaju vesla

Velikih brodova nema
Ulje od mora njihovi propeleri ne režu
Utišano more, sve miriše na buru

Krletke

U krletkama neprobojnih bijelih zidova
Borave ljudi bez dara za pjevanje
Pjevači bez dara uredno su složeni
Kao i krletke, jedna iznad i pokraj druge
Nataloženi sa svojim povijestima bez i
jedne note

Zvijezde se i ne vide
Nebeski plašt je siva koprena
Krletke su brižljivo obilježene
Kako bi se znalo gdje su im legla u
velikom gnijezdu
Pjevači bez dara za pjevanje i zvijezde
Proživljavaju svoj život

Vješto uređuju svoje krletke
Sve se više u njih zatvarajući

Ples maski

U nezgrapnom plesu tjelesa maske se
takmiče
Za najružniju kretnju ili povik
Nastalom od svih ostavljenih i odbačenih
zvukova
Meštar karnevala i bala diktira ritam
Na podiju od propuštenih uspjeha i
ponovljenih pokušaja
Žestoko udara svojim štapom
Maske posrću, uzdižu se.zajedno i
odvojeno
Pjena od znoja razlijeva se kao nabujala
rijeka
Meštar zastane pa ponovno.....brzo,
brzo, brzo
Maske polako liježu, ne ostaje niti jedna
Veliki pobjednik sam izvodi svoju igru
Sve su oči uprte u njega, u svaki njegov
potez

Meštar sebi vijenac na glavu stavlja

Moj prijatelj

Moj prijatelj
Dragocjena čaša kristala
Razbila se u lažljivim rukama
Rasula se u nesastavljive komadiće
Samo je zvuk ostao
Dugo odzvanjajući
Penjući se i ližući uz zidove kao vatra
Tiha i odmjerena

Prijatelj

Moj je prijatelj htio biti povijest
Sagradio je dugu stazu
Od bijelog kamena i rekao
Do moje smrti bit će glatka

Kad je umro, nosili su ga na odru cijele
dane
Hrapavom stazom gore, dolje i gledali u
Mjesec
Mjesečina je rekla svoje: Nije uspio

Zlokobna tišina

U sobi s teškim namještajem mrtvilo
Guste zavjese, bedemi između prozora i
svjetla
Teške, lelujavu ukočene, sivo more bez
glasa se valja
Samo sat otkucava i traje
Mukla tišina s ponekim glasom izvana
Skliznu list novinskog papira
Zaleprša prema podu stotine uzbuđenih,
graktavih ptica
Poneki glas što dopre, iskrivi se i ne
prepozna
Tko se veseli ili plače, zove li uopće tko
Sat se opet čuje, ton uleti u zidove, slike,
staro drvo
Puna soba davnog zvuka, davnog života

Soba predaka

Lijevo i desno vrijeme
Figurice, tanjuri, slike
Složeni po trenutku upotrebe
Hram tvog prošlog ja
I što ćeš u grobni
Udobnoj i dubokoj
Udahnuti život prašini?
Razgrnuti zastore vremena?

I ništa se više ne događa

I ništa se više ne događa
I ništa se više ne kreće
Sve zastalo, ustuknulo pred otkucajem
I ništa ne kola u glavama ljudi i slika
Tek po okvirima prašina nevidljivim
 koncima spaja
Obojene kistove s nebom
Silaze oblaci, kližu nematerijalnim
 tragovima
Stapa se pejzaž u ravnu crtu
Daleku nadu na kraju pogleda
i ništa se više ne događa
Tek neki slućeni svršetak raste i uspinje
 se
Rukama od magle i zraka, do zvijezda

Prozor

Na dugom nizu kuća osvjetljeni prozor
Netko promatra mrak, proniče u nj
Zagleda se bolje, dublje
Gasi svjetlo
Pjesnik na mračnoj pozadini
Iza crne zavjese
Zamišlja žar

Konjanik

Sjećam se, nedavno sam vidio konjanika
Na ulicama grada, između tramvajskih
tračnica

Konj visok, ponosit i crn
Ravnomjerno se kretao po kockama
Kopita odzvanjaju kao tajanstveni sat
Mirno i jednolično, pijesak Vremena
Jahač je gledao u daljinu, čvrsto stežući
uzde

Koljenima konja opominjući

Prolaznici su zastajali i gledali
Slika jahača nestala je sa zvukom kopita
Kasnije nisam vjerovao da je konj bio živ

Možda je netko nosio sliku po gradu
Idući u daljinu

Dan

Dan kada se nešto sluti
Oblaci prijete i ne zna se s koje će strane
kiša
Hoće li pasti i na moju glavu

Dan kad ne znaš gdje si
I kada će završiti
Večer, kakva će biti
Svjetiljka hoće li gorjeti

Moj prijatelj 2

Mog prijatelja nema
Ni jedan korak
I sve se češće pitam
Je li on nekad postojao
Jer i ja, ono što sam nekad bio
Izgubih po raznim putovima
I da sve to nađem
Što bih svoje prepoznao
Što bih tuđe uzeo
Da li bih pronašao izgubljeno?

Tužna soba s dvoje ljudi

U prostoru malom i za najobičniji mozak
Kreću se i žive dvoje ljudi
Izvana isti, iznutra druge molekule
Borbene i nepremostive tvari
Čista kemija ili život kakav je
Koračaju ili udaraju nogama
Žestoko ili po diktatu unutarnjeg bića
Ne guraju se, imaju svoje pravce
Ludo se provode
Svatko u svom kutu
Tužna soba s dvoje ljudi
Da li njima vrijeme prolazi
Ili ga netko uzima

Noć

I opet će noć, mučenje
Čekanje do jutra
Jer zaspati, otvoriti druge oči
Onim krajevima gdje si ti
Dugo te nedodirljivo upijati
Trčati prema tebi pijeskom sve dubljim
Živom kao moja neugašena želja
A ti si svejedno daleko
Samo ja tonem u dublji san
Probdjevena noć čvrst je bedem
Tamo si preko zida
A tvoj stvarni korak negdje odjekuje
Samo to nisi ti
Ti si druga, ne znam te
I opet će noć

Ipak, ti si tamo, moram te zazidati
Ili se branim ili tebe od mene
Od svog sjećanja na tebe ostat će zid
Ti postaješ druga žena
A ja stari zarobljenik

Kiša

Kako te osluškujem kišo
Sitnu i isprekidanu, pa jaču, bučniju
Kišo, gdje su tvoje vode
Tihe i moćne, mukle snage
Kamo je sve to otišlo
U nepovrat, u utrobu zemlje i zaborava
Ovu partituru udaraca ne znam
Za koga sada sviraš nebeski sviraču
Na timpanima Olimpa, gromovi udarači
Za koga, vodo
Kad umukneš, ne, nemoj
Neka se tvoji bubnjevi čuju
Kišo, kišo nebeski sviraču

Negdje se čuje glazba

Negdje se čuje glazba
Tiha, jedva čujna, tonovi na rubu skale
Glazba na kraju grada
Pod krovom od crvenog crijepa
Nečije ruke na koljenima
Mirne, kao osuđene
Na kraj, na neminovnost
A možda netko dolazi
Drag ili slučajni gost
Prolaznik
Negdje se čuje glazba

Trinaesta pjesma

Trinaesta pjesma, sedmi niz, drugo rebro
Odlomljeno, prišiveno, trulo
Odumire na tijelu, tijelo nije važno
I bez toga radi još neko vrijeme
Sat se ne mjeri, nadjačan
Opet nevažno, kreće se, važno
To zapamtiti, registrirati u tajnu knjigu
Poslije spaliti, pijesak proučavati
Dvoumiti se, u dileme klanca zapasti
Slijep i nepouzdan, bitno. ići dalje
Kraj, zaklopljena knjiga, posljednja
 stranica
Bijeli se prazna, nepotpun doživljaj
Vrijedi li sve to, laž, istina
Utvara, prazna vreća tijela
Utopljenik u bari, glava gore
Krv bijela, kao zelena voda
Voda ipak teče nekamo
Kamo?

CRTEŽI LICA

Crtež

Ja sam sâm
Posve sam
Ogolio sam se
Odbacio sam sve,porijeklo,uspomene
Gol sam do sramote
Posve ogoljen
Oni bi se poigrali sa mnom
Do kraja
Ja se ne dam
I stalno u krug
Oni bi se igrali,ja se ne dam
Kružeci u krugu,stalno

Lice

Moj je put omeđen tvojim
nepoznanicama
Sve tvoje dileme urasle su u mene
Kodirajući me,tvoj sam dvojniki a opet
neki,nepoznati,nedorečeni ja
Ostavio si mi svoje nasljedstvo tlapnji
Ja sam ih samo produbio,koliko sam
mogao
Trudeći se doista,bivajući svoj ali i ti
Neke sam zablude doveo do savršenstva
Zadovoljan njima odahnuo bi za trenutak
I opet se iznova tražeći gubim već
postignuto
Utapam se u tvoje učinjene korake
Sve sam manje neizvjesni ja
Sve sam više dovršeni ti
Moj put odredio si nenamjerno
I ja,bez očite namjere njime kročim

Treće

Tvoje sam ja, neizrečeno (nedorečeno)
Nedostaje poneka opeka tvoje rodne
kuće
Navratio bih ponekad pred vrata, kroz
koja si toliko puta prolazio
No, daljina je prevelika
Tvoja mi je kuća nedostupna
Ostala je u cijelosti u prošlosti
U njoj su drugi ljudi, snuju svoje snove na
starim temeljima
I to je u redu
Kuća je razdijelila svoje vrijeme
Svatko je dobio svoj vremenski odjeljak i
iskoristio ga

Prisjećanje

Kada si otišao, bez velikih
iznenađenja, nestale su i tvoje muke, ali
i snovi

Oni, dragi, dragocjeni snovi koje si tajno
snivao, ne dijeleći ih

A ja, da sam bio ti, podario bi ih

Barem njih kao svoj testament, a ne
nagađajući tko sam doista

Tvoje krto zemno tijelo, ljuštura tvojih
gibanja, urušilo se, plamen ga je
progutao

Snovi su iskočili, skutrili se i u prvoj
prigodi vinuli se van

Ostatak tijela ostao je pust

Snovi su te napustili i nisam ih upoznao

Pjesma života

Pisao si svoju pjesmu života
Od događaja do događaja
Vjerno si bilježio u svoje pamćenje sve
Sve, sve što si smatrao onim što jesi
Pisao si redovito svoju pjesmu života
Od impresija do crtica
Njih si samo ti vidio i osjetio
Sve što si smatrao onim što jesi
Kada si ispisao svoju pjesmu života
Zaklopio si oči
Ne gledajući više unatrag
Na ono, što si smatrao da jesi

Plov 1

Ne znam, za vrijeme kojeg plova sam
izgubio sliku svog oca?
Izvezeni lik na plavoj tkanini (nije blijedio
vremenom) nosio sam uvijek sa
sobom, privezan oko vrata
Nosio sam ga kao jednu od onih stvari
bez kojih se ne može, ne može čak ni
ploviti
Nehajno naviknut na njegovo prisustvo
nisam opazio nestanak
Je li zbog slike ili tkanine, nestanak me
zapekao
Sada plovim s ljubičastom tkaninom oko
vrata bez ornamenta i ponekad se
sjetim lika
Neprestano uranjam u sraz valova i
vjetra, lice mi je nezaštićeno i postalo
je grubo, otvrdlo je
Kada mi opasnost posegne za
životom, zatvorim kapke i dotaknem
solju natopljenu, ljubičastu tkaninu oko
vrata
Valovi se razdvoje, vjetar me propusti u
novi sudar

Plov 2

Vjetrovi mrse užad sa zadovoljstvom
Izvijaju se oko nespuštenih
jedara,udaraju u mlohove,pa do
puknuća zategnute platnene površine
Oni se samo igraju a brod se muči kao
bolesnik na postelji
Hoće li dolje ili ostati na površini?
Hoće li potonuti ili moći nastaviti jedriti
životom?
Kada se vjetrovi zasite napuste izmučeni
brod i otklize nebom dalje
Brod još od udaraca posrće,drvo
pucketa,užad zapletena,jedra
izderana,napokon su otišli,svi će
pomisliti
Na brodu užurbanost,posada se sprema
na put
Misli su joj okrenute nedavnoj igri
vjetрова
Što će biti kada se vjetrovi doista naljute?

Plov 3

Snažni vjetrovi urezuju svoje snove u lice
mora

Vodena se zvijer samo može tek malo
gibati, nemoćno mlatarati plimom i
osekom

Vjetrovi režu svoje, neshvatljivo
mnogobrojne arabeske

More se otima, prska, pjeni, ali ništa ne
vrijedi

Vjetrovi duboko
režu, režu, urezuju, urezuju

A more se buni, briše, briše i izbrisuje
tragove vjetrova

I sve ostaje bez stvarnog traga, ni
spomena borbi

Mogli bi pomisliti, lijepo li ljubavi između
zraka i vode

Nepoznatoj kraljici

Uhvaćen je tvoj neoprezni, bahati glasnik
Uhode su ga davno opazile
Svojim je postupcima toliko bio sličan tebi
Ostavila si ispred južnih otoka nekoliko
brodova prepunih namjernika da
svjedoče o tebi
O tvojoj ljepoti, o tvojoj razboritosti, o tvojoj
ljutnji, o tvom malom povijenom nosu, o
tvojim crnim očima, ...da...oni svjedoče
istine o tebi
Moji će oklopnici spaliti tvoje
brodove, odagnati će tvoje namjernike
Priču ne mogu zatrti, možda će
vremenom u njihovim glavama tvoja
ljepota po malo iskopnjeti
Ne vjerujem da ćeš u njihovim sjećanjima
postati ružna
Izgubiti će se samo sjaj tvojih
očiju, možda će i smijeh utihnuti

Jedra

Sjećam se,kada sam napokon doplovio
pred tvoje krševite obale
Brod je već bio iznuren,posada
umorna,jedino je moja želja živa
I činilo mi se,kad mogao sam te
dohvatiti,drveni trup je počeo
popuštati,užad je popucala,jedro se
isparalo a posada me jednostavno
napustila
Raskomadali su brod,napravili splavi i
otplovili
Meni su prepustili katarku s jedrom
Kada dosegnem tvoje obale mogu te
drvetom označiti
Jedrom natkriliti sveto mjesto dospijeća
Sačuvati ga od užarena sunca kako bi
trajalo
Samo valja doseći tvoju obalu

Jedrilje

Nastojao sam te slijediti
Misleći kako je topli zrak, što si ga
 istisnula preko tvrdih usana, čvrsti trag
Spojila si usne i zašutjela
Trag je nestao
Čekao sam nove riječi
One nisu došle i izgubio sam te

Brod

Brod(mi) je odvezan i vjetar (mi)ga nosi
Naginje ga,s jedne na drugu stranu
Brod posrće kao čovjek, pijani brod
Izdiže pramac pa krmu
Valja se po plavičastom moru
Čini se,kreće se bez određena pravca
Vjetar ga jednostavno gura a on se ne
može oduprijeti,suprotstaviti
Lakše mu je pogrbljenom ploviti nego
ponosnom potonuti

Starost

Ja sam star
Starost mi je obojila kosu
Povila mi leđa
Zamutila pogled iako u očima tinja žar
Ja sam star
I nemam posebnih želja
Sve mi je dobro
Ne bunim se, iako te se ponekad sjetim
Ja sam star
Misleći kako je moja dob meni
najprikladnija
Ne obazirem se na umor
Živim u svom starom tijelu pokatkad
misleći na prošlost

Luka

U kutu si pristaništa,sam,ogoljen do
nemoći
Nemaš ni brod ni mornare a želiš ploviti
do besvijesti
Opijen morem što prska i zrakom što
grize
Otvori oči i pogledaj,koliko vas ne plovi
Mnoštvo posada spava na kopnu
A mornari na brodovima mrzovoljno se
bude i nevoljko plove morem što ga ne
vole

Svjetionik

Priča o svjetioniku na kamenom otoku ne
bi prošla

Strojevi su zamijenili svjetioničare i
njihovu osamu

Jednolični zvuk motora što održava živim
veliko svijetlo ne iritira galebove, kao
što ih ne smeta ni vječita
svjetioničareva naricaljka

Kameni hrid je prvi dio legende, trup
svjetionika drugi, nestanak čovjeka
treći a dolazak stroja posljednje je
poglavlje čovjeka i mora

Strah

Osjeća li strah svjetionik približavanjem
bure?

Pretrne li koji put ugledavši crnu silu kako
klizi niz nebo?

Zanjiše li se svijetlo reflektora u strahu
pred hukom bure?

Da, da, osjeća strah i prokleta se boji
A čovjek iznutra, osjeća zadovoljstvo, što
je zaštićen u kamenoj kuli na sred
mora

I ne misli na buru, već na svoju dragu iza
svih bura

Odisej

Nikada neću biti star kao Odisej
Nikada moja brada neće izbjeliti kao
njegova
Nikada neću dotaknuti njegova postolja
starosti
I nikada neću biti tako vješt
A ispod kože vri
Krv ključa

Sidro na dnu mora

Ja sam staro drveno sidro okovano
metalom s ahejskog broda
Tijelo mi je posve ispucalo, tek ga metalni
obručići drže zajedno
Zarone me grubo, iznenada
Uranjam u plavo, sivo, crno
Udarim o dno
Stresem se
I ostanem sam na dnu mora

MOREPLOVI TIJELA

Snovi i brodovi

Moji su brodovi glasnici tvoga traženja
Ne iznenadnog, stalno te
 tražim, iščekujem i ponešto snivam
Uz čiju pomoć i kako do tebe?
Moji su brodovi oronuli, posada je umorna
Tjeram ih, nagovaram, kažnjavam
Tražite, tražite, tražite
Mogu li oni sve to?
Biti kažnjeni i naći
Naći te u luci u sjeni drugoga
Što kada te nađu?
Ne žele me povrijediti i ne vide te

Snovi i brodovi

Veliki vrač iznenada je zastao
Oslonio se na svoju lijevu nogu i rekao
Uzalud ploviš
Zakasnio si
Ona je isplovila iz tvojih mora
Odavno je na rubu bila
Vjetrovi su je uputili na jug
Ti je tražiš na sjeveru
Nisam mu vjerovao
Odmahnuo sam rukom i pokazao, i dalje
na sjever
Nasmiješio se, idi, to je pravac koji znaš

Legende o Omfali

Oni se dive tvojim riječima, tvome
pogledu, tvome osmijehu, tvojim
pokretima a sve sam to ja
Ja, u njima i ti me ne prepoznaješ
Ja sam skriven u njima
Ja sam tvoj skriveni pogled

Uvijek, vjetar na pramcu budi u meni
fantaziju
U biti je hladan i surov
Drži kormilo i plovi na sjever

Noćni gost

Jesi li ti moj noćni gost u sjeverozapadnoj
sobi?

Jesi li ti moja noćna mora?

Jesi li ti mrak noći?

Jesi li ti moj tajni sljedbenik?

Pa i da jesi, nikada te ne bi prepoznao

Ne, to su tvoje sjene, možda?

Ali ne ti

Ti si na jugu

Ja sam potpuno sam u sjeverozapadnoj
sobi

Čekajući na tvoje lice

Vjetrovi I

Oni putuju na jug a ja ne mogu s njima
Ne pripadam njihovom klanu
Oni se klanjaju bogovima južnih mora
Na mome je kormilu vlas iz brade
sjevernog boga
Što bi mi On rekao,kada bi zaplovio s
njima?
Razgnjevio bi se i pomilovao me po
glavi,okrenuo bi pramac i vratio me
Ja pripadam njemu
Južni se bogovi ne ljute,njima je
svejedno,ionako im je dosta
moreplovaca
Oni donose nevolje i upite
Za kojim vjetrom dalje?
Oni putuju dalje od juga

Vjetrovi II

Plovit ću za tvojim tragom,u sredini
brazde
Bit ću odmah iza tebe,u tvom vjetru
Skoro bi te mogao dodirnuti,osjećam to
Ipak,za cijelu dužinu broda mi bježiš
Snažni pravac rasijeca za te more
Vješto i bezobzirno
Ne obazireš se,nema bogova koji te
mogu zaplašiti
Bojiš se jedino sebe same,svojih
pritajenih slabosti,zato bježiš tako
bezglavo
Ne vjerujući sebi,predati ćeš se moru
Ono će te prigrliti i bacati iz vala u val,od
krune pjene do hridi
Ipak ću ploviti za tvojim tragom,svejedno

Vjetrovi III

Valja ploviti, brod je jedina istina, jedina
mjera svijeta

Moji su mornari stvarna vrijednost
vremena

Oni se nikada ne mijenjaju

I njihove su bune stalne

Kazne jednako peku

Sve je isto, od mora do mornara

Valja ploviti, brod je jedina istina

Sve je drugo podložno promjeni

A ja plovim s njima i mijenjam se

Nisam uvijek isti, no oni me vide

nepromijenjenog

Varam ih, ali plovim

Vjetrovi IV

Oni plove iza svojih jedara
Drže kormilo čvrsto
Stiskajući usne gledaju na jug
Plove, od jutra do večeri, ponekad i noću
Od obale do obale
Mučno tražeći drvo za svoje vatre
Vatre teško gore, na tuđem su
Oni plove iza svojih valovima načelih
jedara
Drže kormilo s naporom prema jugu
Ne govore puno i uvijek gledaju na jug

Prvi zapis njezinog postojanja

Ona putuje u vrijeme
U svoj izabrani prostor,u otvorene
procijepe
Njišući se i vrebajući
Dotiče snove,miluje jutro,izbjegava noći
Jer ona je noć,tama sveobuhvatna

Slijedio bi te,na moj način,odmjereno
Bez većih napora,trajno

Postoji li cilj koji mogu dostići stupajući i
pažljivo mjereći ostavljene tragove
tvojih stopa?

Drugi zapis njezinog postojanja

Moji su preci došli sa sjevera
Sigurno i odlučno, bez dvoumljenja
Stremeći južnim morima
No, plovidba ih nije odviše zanimala
Zaposjeli su suhe obale, oplođujući ih

Moji su preci zaboravili svoj daleki, sjever
Ponetko se sjećao davnih magli, zgroženi
toplinom

Moji su preci davno krenuli

GLASOVI O LIDIJSKOJ KRALJICI

104

Prva legenda

Obale koje tvoje more zapljuskuje, suhe
su

Prepune otpadaka tvojih veličanstvenih
osvajanja

Koračaš često njima, propadajući do
gležnja

Ophodiš svoja davna odmorišta tražeći
poznate oči

Oni te ne prepoznaju, urušili su se u
vlastito onemoćalo tijelo

Obale tvojih mora bogate su tugom

Prepune odbačenih moreplova

Zastaješ i motriš, osluškuješ i ne čuješ

Nema gibanja, veselog zvuka lanca sidra
što se strelovito spušta kako bi što
prije dotaknulo dno

Obale tvojih mora puste su

Druga legenda

On je nesmotreno doplovio,prvo u tvoje
vode a onda dojedrio i do tvojih
obala,guran u leđa lažnim vjetrom
Dostigavši te,odlučio te je imati
Koje li zablude,koliko je takvih pokušaja
već bilo
Bez straha,zavijorio je zastavom,koplje
utvrdio u pijesku
Pijesak je tvoje tijelo,stalno u pokretu
Zastava je pala,no on se nije obazirao
Ustremio se prema unutrašnjosti
Zavela ga ljepota
Koraknuo je unutar i bio zbrisan olujom
tvoga kopna

Treća legenda

Naslijedio sam mnoge kormilare i sve
njihove tlapnje
Smijao sam se njihovoj vjeri u tvoje
postojanje
Oni su plovili a ja sam čekao
Netko se i dočepao tvoje obale
Razgnjevljen, hitnuo je sidro u tvoje
plićake
Kako si prijetvorna
Sidro nije dotaknulo dna

Četvrta legenda

Kormilari moji, jedrite za mojim
znakom, spuštenom rukom
Mornari moji, stisnite zube, uprite na
vesla, opustite jedra
Oklopnici moji, zategnite lukove, razbistrite
oči, ciljajte jasno
A ti, koji sam ja, budi svoj, slijedi svoj san
Ona je iza sna
U magli koja se ne diže

SJEĆANJA

Prvo sjećanje

Trošiš moje vrijeme vješto, odmjereno sa
sebi svojstvenim stilom
Tunika ti nikada ne zapinje
Ruke ne govore mnogo, iako poniru u
svim pravcima
Dopunjuješ se i ispravljaš nevješte i
nijeme
Tumačiš položaje brodova onima što ne
razumiju
Ti si jedinstvena i nedjeljiva
Pitaš i odgovaraš
Prati te potpuni muk
Znaš, odobravaju sve što poželiš
Ti si lidijska kraljica
Moreplovci su pošast, imaš lijek
Izliječit ćeš svoju kraljevinu
Nitko neće preostati od uljeza
Zato si neponovljiva

Drugo sjećanje

Stiglo je kasno pismo
Nakon svega
Izdržala si orkane svoga svijeta
Ne treba ti pobuna duha

Oni ti se javljaju, dobronamjerno
Sramno, stidljivo, tek s mahanjem ruku
Odmahuješ svojom nježnom rukom
Odmičeš moreplovce od svojih karata
Upravljaš kormilima
Oni te ne znaju, slijede svoje zvijezde

Koje li zablude
Svi gube
Ti, svoje žrtve
Oni svoje ciljeve
Eno, novi se spremaju
Kormilo je čvrsto, pravac je upisan

Treće sjećanje

Tvoji su osvajači spalili moje zemlje i
jednostavno otišli
Plijena nije bilo, ne u tolikoj mjeri koji bi
njih zadovoljavao
Otišli su sa prvom plimom ostavljajući
pustoš
Ništa nije preostalo
Ni slučajni dim s ognjišta
Sve su izravnali s razinom gole zemlje
Vjetar je bio povoljan, daleko su
otplovili, razmišljajući o novim
pohodima
Tvoj smiješak njima je dovoljan
A ja, stojim na pustoj zemlji i nadam ti se

Četvrto sjećanje

Slutim brzi, jednostavni kraj nestanka
mojih riječi
Sve će izbljedjeti, nestati
Niti trag neću moći namirisati
Otišla si u traganju za novim
Stalno za novim , uvijek novom u susret
A ja, sjena vlastite sjene
Stojim u pijesku, dodiruju me isti vali koji
su bili tako nježni prema tebi
I ne znam što bih
Za tobom?
Od tebe?
Kamo?

Peto sjećanje

Ja sam prokleta sam
Potpuno pust u svom atelieru
Platno je golo
Samo podloga tvoga mora
Ja sam prokleta sam
Otplovila si, mirno, s osmijehom
Ah, tvoj osmijeh, prsten na lijevoj
ruci, bijela narukvica
Ja sam prokleta sam
I ti to znaš

EPILOG

Prva stranica

Sve što znam o tebi samo su nagađanja
Mrmljanja nezadovoljenih mornara i žena
Struganje oplata broda uz obalu
Brodovi pjevuje svoje pjesme zapisane u
drvu
Ne obaziru se na more, na ljude što po
njima gaze

Sve što znam o tebi nedovoljno je za plov
Za tobom valja jedriti bijelih jedara sa
sjajnim suncem u središtu
Kormilo, taj najživlji dio broda mora biti
čvrsto, prazno, bez emocija

Sve što znam o tebi, ne upućuje me na
more
Slijedim zagonetku, kraj je neminovan
Moje traganje prestaje naglo
Valjalo bi promisliti

Druga stranica

Kopajući po prošlosti, izdižu se
nepotrebna vremena, urote i ljudi
kraljevi
Slijedi ih vojska nezadovoljnika, mudraca i
onih odabranih, oni znaju kamo će, no
svjetina ih uvijek povuče
U ponekom sloju ugledam tvoj trag
Tako je proziran, dio svjetla dana
Neopipljiv, nedohvatljiv, nečujan
Čami u svom vremenskom sloju, nevidljiv
Kopajući nikada te ne nalazim
Smjestila si se između slojeva
Brižno ležeći ali ne dodirujući ih
Gotovo ne dišeš
A dah ti je toliko snažan
Smiješ se, naravno, slabost nije tvoja
vrlina

Treća stranica

Što uzrokuje moje geste, moje ponašanje
Sjeverno porijeklo?
Neprilagođenost jugu?

Ja sam pitanje
Sačinjen sam od slojeva upita

Što sam ja?

Zalutali sjevernjak?

Što me čini, od čega sam sačinjen

Od sjevernih magli i topline juga?

Nepotpuna kombinacija
S nogama na jugu i hladnim zrakom sa
sjevera u plućima
A moje je tijelo od zemlje

Četvrta stranica

Ponekad osjećam svu težinu svoje
samoće

Dišem u praznom prostoru
Toplina moga tijela posve je omeđena
Limiti su unaprijed određeni
Ja to znam i stoga snažno dišem
Raspirujem paru oko sebe i nadam se
većem volumenu

Hladnoća je jača i pritiska me
Umanjuje me, postajem minorniji
Iznova opet snažnije dišem, isparavam i
borim se za neviđeni prostor
Ponekad u potpunosti osjećam svoju
samoću
Tonem kao ronilačko zvono, ravno dolje
Do dna, do stvarne samoće

Peta stranica

Moji su mornari bagra, lupeži,
hulje, probisvijeti, ubojice, bjegunci
Svima njima vladam silom
Samom moći sile, prisilom
Boje me se
Moć je moja jedinstvena

Moje su misli vjetrovi i orkani
Bez kontrole i mjere

Bojim ih se
Moć je njihova nedjeljiva

Šesta stranica

Lijepa si Omfalo
I ja ti se potajno divim
Sanjam tvoje
jednostavne(jedinstvene)dodire
Tvoju neposrednu blizinu
Osjećam te
Slutim tvoj dah,...ulazi u mene
Obavija me kao otrov
Svladava me i ja nestajem
Postajem ti ili barem dio tebe
Dio tvojih postupaka

Sedma stranica

Već sam umoran
Ostario sam na moru
Vladaru tijela i duha
Istrošen, nagrizen solju
Tijelo je suho i bolesno
Već sam zamoren
Proveo sam stoljeća na licu mora
I ništa
Iz kruga u krug
Neprestano
Uzalud, čemu sva kretanja?

Osma stranica

Ti si sjena na mome štitu u vremenu
mraka, sjajeći snažno
Mjesečina te prepoznaje po muklom
odzvanjanju udaraca o metal
Ti si biće moga štita, izbrazdanog i gotovo
neupotrebljivog
Udarci te nadahnjuju
Ti si samo ime koje nosim
Uvijek ispred sebe u metežu

Deveta stranica

Već polako zaboravljam na te
Na tvoje blago položene ruke
Stisnute usne
Spušteni pogled
Već te se polako ne sjećam
A stalno si u meni
Prikrivena i tajna
Skrivena u mnogim slojevima prošloga
Već polako zaboravljam na te
Na tvoje davno prisustvo u mom životu
Tvoje lijepe geste gasnu pomalo
Blijediš postupno, ali ne za stalno
Nestaješ ali ne zauvijek

Deseta stranica

Već sam potpuno sam
Očišćen sam od tvoga prisustva
Ogoljen do kosti,kosti pripadaju precima
Suh sam ,bez sjećanja,sjećanje je
budućnost
Prolazni,izbrisani,to sam ja
Bez sjećanja

Jedanaesta stranica (Pismo lidijskoj kraljici)

Sve što sam znao, izbrisano je s lica
mojih mornara
Sve što sam htio, postigao sam, uzimajući
plijen bez tvog lica
Sve što sam ja, bez tebe je
Sve što si mi značila, zaboravio sam
Kako vješto pričam lažne priče
Ti si neizbrisiva
Samo je jedna lidijska kraljica

Dvanaesta stranica

Odlaziš

Otplovljavaš s dubokom brazdom

Što je tako teško na tvome brodu?

Što te tako snažno pritiska dnu?

Mnoga, nepotrebna sjećanja

Oslobodi ih se i zaplovi naga i čista
ususret novom

Odlazi, laka i nepouzdana kao
uvijek, sama i gola

Trinaesta stranica

Napokon sam doplovio do tvojih hramova
Strijelci se nisu ni obazirali na moje
užurbane korake
Još jedno poklonstvo lidijskoj kraljici

Ugledao sam slavom vremena ovjenčano
lice i stao nasuprot posve
zbunjen, onemoćao

To je lice koje ne znam
Cijeli sam život potrošio za nepoznato
.lice

Otplovio sam posve bezvoljan
Okončao sam potragu

Vjetar je povoljan
Valjalo bi pronaći vjetrove prošlosti

Iznova zaploviti ususret nadi